

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6C/14/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815200023
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2015:7815200023.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v právnej veci žalobkyne O. J.W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. O. J. XX, XXX XX W., právne zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, so sídlom Čučmianska dlhá 45, 048 01 Rožňava proti žalovanému v 1. rade X. S. Q. - A., IČO: XX XXX XXX, so sídlom U. XXXX/X, XXX XX W., právne zastúpenému JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom, Advokátskej kancelárie JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice a žalovanému v 2. rade V. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/X, XXX XX W., o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade **z a m i e t a** .

Žalovanému v 2. rade **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

Súd konanie o náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 1. rade **v y l u č u j e** na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté o trovách tohto konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného v 1. rade a v 2. rade spoločne a nerozdielne uhradiť žalobkyni sumu 100.000,- Eur a nahradiť jej trovy konania.

Svoj návrh odôvodnila tým, že jej manžel utrpel dňa 25.02.2014 o 8:35 hod. pracovný úraz v priestoroch prevádzky žalovaného v I. rade v časti W. D. Č.. XXX vo dvore firmy, a to s následkom smrti.

Žalovaný v 2. rade ako zamestnanec žalovaného v I. rade bol Rozsudkom Okresného súdu v Rožňave, sp. zn.: 2T/33/2014 zo dňa 20.08.2014 uznaný vinným z prečinu usmrtenia manžela žalobkyne podľa §149 ods. 1,2 písm. a) Trestného zákona, ktorého skutku sa dopustil pri manipulácii s pásovým rýpadlom zn. CAT 330 B na prácu, s ktorým nemal príslušné oprávnenie, pri premiestňovaní búracieho kladiva a jeho následnom spúšťaní na zem postupoval spôsobom, ktorý je v rozpore s predpísaným spôsobom na obsluhu tohto stroja a tiež je v rozpore s bezpečnostnými predpismi, keď nezabezpečil dostatočne priestor v okruhu stroja a prenášaného bremena, pričom pri ukladaní búracieho kladiva na vopred vyhladené miesto sa dostal medzi búracie kladivo a lyžicu pracovného stroja manžel žalobkyne Radoslav Kuchár, ktorý týmito nástrojmi bol stlačený, čím utrpel rozsiahle devastačné poranenie hlavy, ktorému na mieste podľahol.

Žalovaný v 2. rade pri plnení pracovných úloh z nedbanlivosti spôsobil smrť manžela žalobkyne a tento skutok spáchal závažnejším spôsobom konania, t. j. porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jeho zamestnania, čo bolo preukázané v trestnom konaní vedenom v danej veci, a preto bol žalovaný v 2.

rade odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom výkonu tohto trestu v trvaní skúšobnej doby 3 rokov. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti týkajúcej sa obsluhy stavebných strojov a strojných zariadení na dobu 3 rokov.

Žalovaný v I. rade, ako zamestnávateľ žalovaného v 2. rade a nebohého manžela žalobkyne, sa od samého počiatku pracovného úrazu dištancoval od tejto nehody, neposkytol žiadnu súčinnosť pri vyšetrowaní pracovného úrazu, a to ani Inšpektorátu práce Košice, ani Sociálnej poisťovni, a.s. pobočka Rožňava, čo spôsobilo prieťahy pri objasnení príčin pracovného úrazu, a predovšetkým prieťahy pri odškodňovaní žalobkyne, ktorá napriek zlej finančnej situácii bola sčasti odškodnená Sociálnou poisťovňou, a.s., pobočka Rožňava, a to priznaním náhrady nákladov spojených s pohrebom vo výške 1.583,80 Eur a jednorazovým odškodnením vo výške 10.108,- Eur, ktoré náklady jej boli vyplatené až dňa 05.11.2014, t. j. vyše 8 mesiacov po danej udalosti.

Žalobkyňa zastáva názor, že úraz s následkom smrti jej manžela je pracovným úrazom a zamestnávateľ, t. j. žalovaný v I. rade sa nemôže vyviníť, a to ani z časti, zo svojej zodpovednosti, nakoľko sa jedná o objektívnu zodpovednosť.

Navyše žalovaný v I. rade do dnešného dňa sa žalobkyňi nijakým spôsobom neospravedlnil a neprejavil ani len morálne zadosťučinenie formou ospravedlnenia za tak vážnu ujmu, ktorú žalobkyňi smrť jej manžela privolala. Závažnosť vznikutej ujmy a okolností tohto ľudsky veľmi traumatického a žiadnymi prostriedkami neodčiniteľného zásahu do osobnostných práv žalobkyne je preukázaná samotným spôsobom pracovného úrazu s následkom smrti, t. j. v rozpore s bezpečnostnými predpismi, ktoré zanedbali žalovaní v 1. aj 2. rade. Toto zanedbanie povinnosti je preukázané aj výsledkami šetrenia Inšpektorátu práce Košice u žalovaného v I. rade na pracovisku po pracovnom úraze, z ktorého jednoznačne vyplývajú nedostatky pri dodržiavaní bezpečnostných predpisov na pracovisku žalovaného v I. rade.

Po smrti manžela žalobkyne došlo v jej živote k podstatnej zmene pomerov. Nebohý manžel mal v čase pracovného úrazu 33 rokov a plánovali spolu mať dieťa. Žalobkyňa bola citovo na manžela veľmi naviazaná do dnešného dňa každý deň myslí na svojho manžela a veľmi ťažko prežíva neprítomnosť svojho manžela, čo sa ešte viac prejavilo v čase Vianoc. Smrť jej manžela veľmi vážne zasiahla do jej súkromného a rodinného života a od tej doby sa veľmi zhoršil aj jej psychický stav, citovo je úplne vyprahnutá a v záujme svojho psychického zdravia začala navštevovať psychologickú a psychiatrickú ambulanciu. Začala trpieť ťažkým stavom depresie, v dôsledku ktorého je nútená požívať silné lieky, avšak aj napriek ich užívaniu veľmi málo spí a trpí chronickou nespavosťou. Neustále má pred očami posledné ráno, keď od nej manžel odišiel do práce a následne jej oznámili, že sa stal pracovný úraz, v dôsledku ktorého zomrel, pričom si túto situáciu neustále podvedome vyvoláva, nevie to zvládnuť a v podstate od tej doby nežije plnohodnotný život. Ani po dobe 10 mesiacov sa nevie zmieriť so smrťou svojho manžela, neustále plače, pretože ich vzťah bol nadštandardný, mali veľké plány do budúcnosti, a predovšetkým plánovali spolu vychovávať dieťa. Od tej doby žalobkyňa nechodí do spoločnosti, na kultúrne a iné podujatia, čo taktiež znižuje kvalitu jej života. V podstate stratila akúkoľvek radosť a spokojnosť zo života, je mimoriadne precitlivelá a reaguje na bežné životné situácie neprimerane a plačlivo.

Skutočnosť, že voči žalovanému v 2. rade bolo vedené trestné konanie a bol odsúdený za svoj čin, zďaleka nie je postačujúce ujme, ktorú pociťuje žalobkyňa a akú jej konanie žalovaného v 2. rade spôsobilo.

Navyše skutočnosť, že žalovaný v I. rade za svoje protiprávne konanie spočívajúce v porušení bezpečnostných predpisov na pracovisku nenesie žiadnu zodpovednosť je úplne zarážajúce, pričom ide o trvalé a neodvratiteľné následky spôsobené mimoriadne nebezpečným porušením bezpečnostných pravidiel na pracovisku.

Žalovaný v I. rade neprejavil žiadnu ľútosť nad skutkom, ktorý sa na jeho pracovisku stal a nijakým spôsobom sa neospravedlnil žalobkyňi za smrť jej manžela, ani ju finančne neodškodnil, pričom v tom čase finančné prostriedky žalobkyňa potrebovala nevyhnutne vynaložiť na náklady spojené s pohrebom. Žalovaný v 1. rade popieral svoje zavinenie na smrteľnom pracovnom úraze, a preto nemohla ani Sociálna poisťovňa, a.s. pobočka Rožňava žalobkyňu odškodniť, až do doby právoplatného

skončenia trestného konania v danej veci. Dňa 20.08.2014 bola súdom schválená dohoda o vine a treste uzavretá medzi Okresným prokurátorom v Rožňave a žalovaným v 2. rade, dňa 09.09.2014 bolo vydané Rozhodnutie Sociálnej poisťovne číslo ISUP: 1114017543 a dňa 13.10.2014 bolo vydané Rozhodnutie Sociálnej poisťovne číslo ISUP: 1114019912 a následne dňa 05.11.2014 boli žalobkyni vyplatené finančné prostriedky v súvislosti s náhradou nákladov spojených s pohrebom a jednorazovým odškodnením, pričom samotný úraz s následkom smrti sa stal 25.02.2014.

Na základe vyššie uvedených skutočností, žalobkyňa má zato, že prisúdenie určitej finančnej čiastky, ako náhrady nemajetkovej ujmy pozostalej manželke je bez najmenších pochybností primerané. Čo sa týka samotnej uplatňovanej výšky žalobkyňou, túto odôvodňuje nielen nadmierny zásah do súkromného, ale aj rodinného života žalobkyne, ktorá stratila manžela, ktorý jej mal byť oporou, ale zároveň aj okolností za akých k udalosti došlo.

Žalovaný v 1. rade nesúhlasil s podanou žalobou a navrhol, aby ju súd voči jeho osobe zamietol. Žalovanému v 1. rade bolo a je ľudsky úprimne ľúto nešťastnej udalosti, pri ktorej došlo k usmrteniu manžela žalobkyne. Svoju sústrasť nad stratou blízkeho človeka žalovaný v 1. rade žalobkyni úprimne vyjadril.

Žalovaný v 1. rade však nemôže súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že sa od smrteľného úrazu manžela žalobkyne dištancoval, že neposkytol žiadnu súčinnosť pri jeho vyšetrowaní a predovšetkým, že smrteľný úraz manžela žalobkyne bol spôsobený nedostatkami pri dodržiavaní bezpečnostných predpisov na pracovisku žalovaného v 1. rade.

Žalovaný v 1. rade vykonal sám ako zamestnávateľ šetrenie tejto tragickej udalosti a poskytol súčinnosť a plne spolupracoval pri jej objasňovaní tak s orgánmi činnými v trestnom konaní ako aj s príslušným Inšpektorátom práce Košice a Sociálnou poisťovňou.

Je pravdou, že Inšpektorát práce Košice vo svojom Protokole zo dňa 19.5.2014 poukázal na niektoré nedostatky zistené na pracovisku žalovaného v 1. rade, tieto nedostatky však boli výlučne formálneho a evidenčného charakteru a žiaden z nich nebol v žiadnej príčinnej súvislosti s touto udalosťou. Tento záver Inšpektorátu práce Košice je expressis verbis vyjadrený na strane 7. jeho Protokolu zo dňa 19.5.2014. Na tieto skutočnosti poukazuje žalovaný v 1. rade z toho dôvodu, aby zdôraznil, že pokiaľ zodpovedá za škodu vzniknutú žalobkyni podľa ustanovení Zákonníka práce, tak za túto zodpovedá výlučne z dôvodu svojej objektívnej zodpovednosti, nie však z dôvodu porušenia nejakej svojej povinnosti ako zamestnávateľa.

Z tejto skutkovej situácie vyplývajú okrem iného dva významné právne závery.

Tým prvým je, že hoci žalovaný v 1. rade žiadnym spôsobom nezapríčinil smrť manžela žalobkyne, vznikol žalobkyni na základe pracovno-právneho vzťahu jej manžela, osobitný nárok na jednorázové odškodnenie. (Takýto nárok nemajú pozostalé manželky tých manželov, ktorých smrť bola spôsobená inou právnou skutočnosťou ako pracovným úrazom).

Je teda zrejme že zákon pre prípad smrti zamestnanca pri pracovnom úraze vytvára, na rozdiel od smrti spôsobenej inými (proti) právnymi skutočnosťami, osobitný systém zodpovednosti postavený na princípe pre zamestnávateľa nepochybne prísnej objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na jeho konanie a zavinenie), núti zamestnávateľa si túto zodpovednosť poistiť a na rozdiel od iných zodpovednostných vzťahov vytvára osobitný nárok v podobe jednorázového odškodnenia.

Z uvedeného je potom možné odvodiť druhý významný právny záver.

Tento osobitý (špeciálny) systém zodpovednosti žalovaného v 1. rade a odškodnenia žalobkyne súčasne vylučuje v zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* použitie všeobecného (generálneho) zákonom vytvoreného odškodnenia vyplývajúceho z práva na ochranu života podľa § 11 v spojení s § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. (Rovnaké stanovisko vid'. Rozsudok Okresného súdu Prievidza sp.zn. 16C/126/2011, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/30/2012).

Vyššie uvedené neplatí vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, ktorého zodpovednosť je založená na jeho subjektívnom zavinenom (i keď nedbanlivostnom) protiprávnom konaní, za ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 2T/33/2014, a pri ktorom flagrantným spôsobom vybočil z rámca plnenia svojich pracovných úloh.

Žalovaný v 2. rade sa k podanej žalobe napriek výzve súdu a procesným poučeniam nevyjadril.

Právny zástupca žalovaného v 1. rade predložil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti žalovaného v 1. rade zo dňa 21.10.2015.

Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného v 1. rade, podľa § 101 ods. 2 O.s.p..

Súd v konaní vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, ich zástupcov a oboznámil sa aj s predloženými listinnými dôkazmi, pričom zistil nasledovné:

Právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že trvá na podanom žalobnom návrhu v plnom rozsahu. Poukázala na to, že dňa 25. 02. 2014 o 08.35 hod. došlo k pracovnému úrazu v priestoroch žalovaného v 1. rade, následkom ktorého nastala smrť manžela žalobkyne. Žalovaný v 2. rade bol rozsudkom tunajšieho súdu v trestnom konaní právoplatne odsúdený a uznaný za vinného, avšak žalovaný v 1. rade tiež nesie objektívnu zodpovednosť v plnom rozsahu, nakoľko šetrením Inšpektorátu práce bolo preukázané, že na jeho pracovisku boli porušené bezpečnostné predpisy. Podrobnejšie sa vyjadrila k stanovisku právneho zástupcu žalovaného v 1. rade.

Od 01. 01. 2004 nastali v Zákone o sociálnom poistení určité zmeny, ktoré zasiahli do právomoci súdov, avšak nie je možné z nich vyvodiť záver, že v prípade pracovného úrazu by nebolo možné uplatniť si aj náhradu nemajetkovej ujmy a to súlade s ustanovením § 13 ods. 1, 2 OZ, pričom nemajetkovú ujmu treba dôsledne odlišovať od škody, ktorá jednoznačne je vyčísliteľná v peniazoch. § 94 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení pojednáva o tom, že manžel, manželka a nezaopatrované dieťa poškodeného, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolenia má nárok na jednorazové odškodnenie a to vo výške 730 -násobku denného vymeriavacieho základu poškodeného, avšak toto odškodnenie v žiadnom prípade nekompenzuje stres, emocionálnu stratu a fyzické následky pozostalých v dôsledku smrti blízkej osoby. Mala za to, že toto ustanovenie v žiadnom prípade nevyklučuje náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ. Ako obdobný prípad uviedla dopravné nehody, pri ktorých je spôsobená smrť a preto mala za to, že u žalovaného v 1. rade je daná objektívna zodpovednosť za tento pracovný úraz, ale zároveň aj subjektívna zodpovednosť a to tak žalovaného v 1. rade ako aj žalovaného v 2. rade hoci z nedbanlivosti. Mala za to, že obaja žalovaní nesú zodpovednosť za smrť manžela žalobkyne, ktorá utrpela výraznú stratu smrťou manžela.

Poukázala na to, že žalovaný v 1. rade po pracovnom úraze nekontaktoval pozostalých. S prípadnými finančnými nárokmi sa museli na neho obrátiť sami, dokonca sa domáhať aj posledných výplat a jedno rázové odškodnenie vyplatené sociálnou poisťovňou bolo vyplatené až po 8 mesiacoch, nakoľko žalovaný v 1. rade odmietal spoluprácu a bol ochotný spolupracovať až po právoplatnom rozhodnutí v trestnom konaní. Žalobkyňa bola finančne odškodnená vo výške 12.000,- Eur, čo zahŕňa aj finančnú čiastku určenú na pohreb manžela a táto suma vôbec nepokrýva ujmu, ktorá jej vznikla. Predložila oznámenie o predĺžení lehoty od Sociálnej poisťovne, pobočka Rožňava, v zmysle ktorého sociálna poisťovňa bola nútená predĺžiť lehotu v dôsledku toho, že žalovaný nepredložil podkladovú dokumentáciu a neposkytol patričnú súčinnosť.

Žalobkyňa sa vyjadrila k ujme, ktorú pociťuje po smrti svojho manžela a opísala ako k pracovnému úrazu došlo z jej pohľadu.

Ráno manžel odišiel do práce, ona mala pracovnú poradu, keď jej telefonicky policajný zbor oznámil, že jej manžel utrpel smrteľný úraz. Nevedela čo robiť. Nebolo jej odporúčané ísť na miesto tohto úrazu. Až následne začala riešiť pohreb manžela. Mala nedostatok finančných prostriedkov, preto musela osloviť rodinu, aby jej pomohli. Problém s vyplácaním výplat zo strany žalovaného v 1. rade bol už aj v tomto čase, preto navštívila žalovaného v 1. rade so sestrou doma, kde jej jeho manželka dala finančné prostriedky cez plot.

Následne sa viedlo trestné konanie, ktorého sa zúčastňovala aj s právnou zástupkyňou.

Začala mať zdravotné problémy, cítila búšenie srdca, navštevovala psychiatrickú ambulanciu v Plešivci. Je živnostníčka, samoživiteľka a v dôsledku smrti manžela a tejto výraznej ujmy len ťažko vedela prekonať toto obdobie a pracovne sa zaradiť. Svoju ujmu nevie dostatočne ani popísať, prišla o rodinný a súkromný život, s manželom plánovali mať dieťa. Manžel by mal len 34 rokov. Ich manželstvo bolo harmonické, šťastné, bez problémov. Jej manžel pracoval kde pracoval, avšak zháňal si lepšiu prácu. Bol rozvedený a z prvého manželstva má jedno dieťa. Oni sa po dvoch rokoch spolužitia zobrali, boli šťastní, takú lásku už nestretnú.

Čo sa týka jednorazového odškodnenia od sociálnej poisťovne, bolo jej vyplatené až po 8 mesiacoch. Podľa jej názoru došlo k pochybeniu zo strany zamestnávateľa. Tento ju ani neoslovil, ani nekontaktoval,

cítila sa veľmi ukrátená. Pociťuje ujmu tak v súkromnom osobnom živote ako aj spoločenskom. Je to ujma, ktorú bude mať do konca života. Mali aj úvery a pôžičky, ktoré musia naďalej splácať, ale nejedná sa len o finančnú stránku, určite nie sú žiadne tabuľky na vyčíslenie, veď hodnota ľudského života je nevyčísliteľná, preto považuje sumu 100.000,- Eur za primeranú.

Žalobkyňa k výpovedi žalovaného v 2. rade uviedla, že čo sa týka zásahu polície v ich domácnosti, k tejto situácii došlo raz, keď sa zabuchla do kúpeľne, bola sama doma a bola privolaná polícia, nakoľko trpí klaustrofóbiou. Žili harmonicky, iné zásahy v ich domácnosti jej nie sú známe. Nedochádzalo ani k hádkam, nevie o čom žalovaný hovorí. Nie je to pravda a je smutné, že osočuje mŕtveho. Všetky problémy, ktoré mal jej manžel a ktoré riešil telefonicky, boli pracovného charakteru a súviseli so zamestnávateľom a s vykonávanou prácou.

Na záver uviedla, že na mieste činu boli prítomní traja ľudia. Jedným z nich bol V. Z., ktorý už nebol zamestnaný, ale bol na dôchodku, ktorý chodieval k zamestnávateľovi len na kávu, preto nechápe ako bolo možné, že pridržieval kláčky, nevie teda kto organizoval prácu, pokiaľ sa na nej zúčastňovala osoba, ktorá nebola zamestnaná. Ona z toho neobviňuje žalovaného v 2. rade, ktorý bol už odsúdený, ale chce sa dopátrať k tomu ako sa to stalo.

Právny zástupca žalovaného v 1. rade uviedol, že zaujal právny postoj k veci, ktorý ako už v písomnom podaní uviedol je právnou obranou. V tomto konaní sú uplatňované nároky z dvoch vzťahov, teda ako pracovnoprávny a občianskoprávny, pričom žalobkyňa má v úmysle uplatňovať oba nároky paralelne.

V zmysle pracovnoprávneho vzťahu zamestnávateľ nepochybne zodpovedá za smrť zamestnanca, pričom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, ktorá je sprísnená tým, že sa pri nej nevyžaduje zavinenie, ako napríklad pri dopravných nehodách. Žalobkyňa si uplatnila tento nárok, pričom mal za to, že v tomto nároku je už konzumovaný priamo aj nárok, ktorý by bol následne uplatňovaný prostredníctvom OZ, kde poukázal na to, že v zmysle ustanovenia OZ sa vyžaduje aj zavinenie. V rámci svojho vyjadrenia poukázal na rozhodnutie sp. zn. 6Co/30/2012 KS v Trenčíne, v ktorom sa uvádza: „že na rozdiel od OZ, občianskoprávnej zodpovednosti právna úprava práv zo zodpovednosti za škodu v pracovnoprávných vzťahoch obsahuje nárok pozostalých osôb a aj pozostalej manželky na jednorazové odškodnenie. Podľa ustanovenia § 94 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, tento nárok má satisfakčný charakter a je v ňom konzumovaný nárok na finančné odškodnenie v prípade zásahu do osobnostných práv podľa § 13 ods. 2 3 OZ, preto už nie je možná aplikácia týchto všeobecných ustanovení a uplatnený nárok už nepožíva právnu ochranu.“

Nevedel sa vyjadriť k tomu, či uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne je už právoplatné, pretože toto rozhodnutie mal z internetu. Je to rozhodnutie, kde odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Žalovaný v 2. rade uviedol, že mu je veľmi ľúto do dnešného dňa všetkého čo sa stalo. Vie čo prežíva žalobkyňa, sám je vdovec. Vie ako sa prežíva samota a strata milovanej osoby.

V dôsledku týchto udalostí prišiel o prácu, v súčasnosti je evidovaný na ÚPSVaR, pracuje na dohodu a jeho príjem činí asi 70,- Eur mesačne. Nemá finančné prostriedky, nevie si dovoliť ani právneho zástupcu, dá sa povedať, že živorí. K udalosti, ku ktorej došlo sa vyjadril v tom zmysle, že vykonával svoju prácu na pokyn zamestnávateľa, priznal ako aj v trestnom konaní, že urobil chybu. Neboli dodržané všetky bezpečnostné predpisy a tak sa stalo, čo sa stalo, avšak pán J. nemal príkaz zdržiavať sa na mieste, kde on vykonával prácu a dodnes nevie ako sa tam vôbec ocitol. Úmysel v tom žiadny nebol. Vykonával len svoju prácu ako mechanik. Ako mechanik mohol manipulovať so zariadeniami. Po tejto udalosti bol tiež hospitalizovaný, psychicky sa zrútil. V tom čase ho navštívila žalobkyňa so sestrou, preto bol trocha prekvapený ako sa vyvíja situácia, nakoľko v tom čase mu povedala, že ho z ničoho neobviňuje, a že je jej to ľúto.

Čo sa týka harmonického života žalobkyne s nebohým manželom uviedol, že má také vedomosti, že sa často hádali, dokonca musela zasahovať aj polícia, avšak nikto zo susedov nechcel svedčiť.

Na záver zdôraznil, že ho to mrzí, ale ak by to vyústilo do krajnej situácie, chcel by dať prešetriť, či sa nejednalo aj o samovraždu, nakoľko vie, že pán J. mal problémy, ale to sú len reči.

Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 2T/33/2014 zo dňa 20.08.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.08.2014 súd zistil, že žalovaný v 2. rade bol uznaný vinným, že inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti vyplývajúce z jeho zamestnania, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona. Bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom výkonu trestu v trvaní skúšobnej doby troch rokov. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti týkajúcej sa obsluhy stavebných strojov a strojných zariadení na dobu troch rokov.

Z odôvodnenia citovaného rozsudku vyplýva, že v súlade s ustanovením § 334 ods. 2 Tr. por. na verejnom zasadnutí samosudca vzniesol výhrady v súvislosti s dohodnutým výrokom týkajúcim sa odkázania poškodenej (žalobkyne) O. J. s nárokmi na náhradu škody na občiansko-súdne konanie. Je potrebné si uvedomiť, že obvinený (žalovaný v 2. rade) V. Z. spáchal nedbanlivostný skutok v súvislosti s výkonom svojho zamestnania. V tejto súvislosti nárok na náhradu škody spôsobenej pracovníkom tretej osobe, alebo cudzej organizácii zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ňou, môže v adhéznom konaní uplatniť len organizácia, s ktorou je pracovník v čase spáchania škody v pracovnom pomere. Poškodenej tretej osobe, alebo cudzej organizácii v takomto prípade nepatrí nárok na náhradu škody voči pracovníkovi: svoje nároky môže uplatniť len voči organizácii, ktorej bol páchatel' v čase spáchania činu pracovníkom, nie však v trestnom konaní proti páchatel'ovi (§ 420 O.z.).

V tejto súvislosti bolo verejné zasadnutie prerušené a prokurátor s obvineným (žalovaným v 2. rade) uzavreli znenie dohody, už aj v súvislosti so vznesenou výhradou samosudcom tak, že tento výrok bol priamo na verejnom zasadnutí vypustený, s čím obvinený (žalovaný v 2. rade) súhlasil. K veci je potrebné v tejto súvislosti dodať, že poškodenej (žalobkyňa) O. J., ktorej predmetným trestným činom bola spôsobená škoda, si môže uplatniť svoje nároky osobitne v konaní v občianskoprávných veciach, v danom prípade u zamestnávateľa obvineného (žalovaného v 1. rade) X.. S. Q., A.T., U. X, W..

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- Eur voči žalovanému v 2. rade nie je v danom prípade dôvodný, a to v dôsledku nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v 2. rade, pretože žalovaný v 2. rade v tomto prípade nezodpovedá za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi z dôvodu, že vykonával prácu pre svojho zamestnávateľa - žalovaného v 1. rade. Súd preto s ohľadom na vyššie uvedené žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol v celom rozsahu.

Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 citovaného §-u škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

V ustanovení odseku 2 § 420 OZ je vyjadrená zásada, že pokiaľ niekto spôsobí škodu pri vykonávaní činnosti, ktorú vykonával pre inú osobu, nezodpovedá za túto škodu sám, ale za ňu zodpovedá ten, za koho túto činnosť vykonával. Vzťahuje sa to najmä na prípady, keď zamestnanec pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávných povinností spôsobí škodu tretej osobe. V takomto prípade za škodu zodpovedá jeho zamestnávateľ, a to bez ohľadu na to, či je zamestnávateľ právnickou osobou alebo fyzickou osobou. Terajšie znenie odseku 2 ustanovuje, že škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ak bola spôsobená pri ich činnosti tými osobami, ktoré na túto činnosť použili. Použitie týchto osôb sa uskutočňuje spravidla na základe pracovnoprávneho pomeru.

Skutočnosť, že zodpovednou osobou za spôsobenie škody vo vzťahu k poškodenému je právnická osoba alebo fyzická osoba, ak bola spôsobená škoda pri ich činnosti, ešte neznamená, že osoby, ktoré túto činnosť za právnickú alebo fyzickú osobu vykonávali a pritom tretej osobe spôsobili škodu, vyjdú z tejto konštrukcie bez akýchkoľvek právnych následkov. Tieto osoby však nezodpovedajú priamo poškodenému, ale ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov tým nie je dotknutá. To znamená, že zodpovedajú svojmu zamestnávateľovi, ktorý môže voči nim uplatniť pracovnoprávny regres.

V súdnej praxi je ustálený názor, že ak bol pôvodcom zásahu do práva na ochranu osobnosti zamestnanec právnickej osoby, ktorý bol použitý právnickou osobou k realizácii jej činnosti a ktorý vykonaním neoprávneného zásahu konal v rámci plnenia pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, za taký zásah zodpovedá právnická osoba, pri analogickej aplikácii ust. § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka. (rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/12/2009 - 370 zo dňa 03.03.2010).

V konkrétnom prípade súd dospel k záveru, že nie je možné odškodniť žalobkyňu aj zo strany žalovaného v 2. rade, pretože tento vystupoval v čase pracovného úrazu s následkom smrti, ktorý bol spôsobený manželovi žalobkyne a z ktorého vzišla žalovanej vyššie špecifikovaná náhrada nemajetkovej ujmy, iba v postavení zamestnanca právnickej osoby, čo jednoznačne preukazuje aj skutočnosť, že žalovaný v 2. rade bol zamestnancom žalovaného v 1. rade a to vo funkcii mechanik.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a d) zavinenie. V danom prípade je však prekážkou priznania nároku žalobkyne zo strany žalovaného v 2. rade neodstrániteľná podmienka, ktorá vyplýva priamo zo zákonného znenia § 420 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú. To znamená, že žalovaný v 2. rade, ako zamestnanec právnickej osoby (žalovaného v 1. rade), za škodu spôsobenú podľa OZ, hoci aj v prípade zásahu do práva na ochranu osobnosti, nezodpovedá. Z tohto dôvodu súd žalobu voči jeho osobe zamietol.

Výrok o trovách konania voči žalovanému v 2. rade sa opiera o ust. § 150 ods. 1 OSP. Súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, aby súd nepriznal inak úspešnému žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov konania, nakoľko žalovaný v 2. rade spôsobil hoci z nebanlivosti smrť manželovi žalobkyne, porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jeho zamestnania, čím výrazne zasiahol do práva na rodinný a súkromný život žalobkyne a žalobkyňa sa mohla dôvodne domnievať, že je zodpovedný za náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla. Avšak v konaní bolo preukázané, že žalovaný v 2. rade v čase vzniku pracovného úrazu svoju činnosť vykonával ako zamestnanec. Preto súd trovy konania žalovanému v 2. rade nepriznal.

Podľa ustanovenia § 112 ods. 2/ O. s. p., ak sa v návrhu na začatie konania uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd veci spojil, môže súd niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie.

Súd konanie o náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 1. rade vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté o trovách tohto konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach prostredníctvom tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods. 3 O. s. p./, uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť iba odvolacími dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 O. s. p.. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Ak v horeuvedenej lehote účastníci konania nepodajú odvolanie proti rozhodnutiu, rozhodnutie nadobudne právoplatnosť a po uplynutí lehoty uvedenej vo výroku rozhodnutia sa stane vykonateľným. Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutie alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.